

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124321998
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6124321998.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Krochtovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša, v spore žalobcu: Slovenská kancelária poisťovateľov, Bajkalská 19B, 826 58 Bratislava – Nové Mesto, IČO: 36 062 235, právne zast.: Mgr. Zuzana Bírová, advokátka, Americká 2, 831 02 Bratislava, IČO: 30 849 837, proti žalovanému: A. A., nar. XX.XX.XXXX, B. XXXX/X, XXX XX C., právne zast.: Advokátska kancelária BABIN, PETKO & Partners, s.r.o., 080 01 Prešov, Hlavná 29, IČO: 47 253 177, o zaplatenie 9.462 EUR a prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11C/46/2024 – 110 zo dňa 09.10.2024, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť 9.462 EUR s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7.362 EUR od 29.9.2023 do zaplatenia a zo sumy 2.100 EUR od 8.10.2023 do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach po 300 EUR počnúc mesiacom október 2024 pod následkom straty výhody splátok pri omeškaní čo i len jednej splátky. Vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 517 ods. 1, 2, § 563, § 792 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 20 ods. 1 a 2, § 24 ods. 2 písm. a), b), c), f), g), ods. 5 a ods. 7, § 24a ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády“).

3. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa v rámci upomínacieho konania domáhal náhrady za poskytnuté plnenie z poistného garančného fondu podľa § 24 ods. 7 zákona o PZP vyplateného za žalovaného poškodenému SN REAL s. r. o. dňa 24.8.2023 z dôvodu preplatenia škody, ktorá vznikla poškodenému na jeho motorovom vozidle pri dopravnej nehode dňa 26.6.2023 vo výške 7.362 EUR zavinennej motorovým vozidlom žalovaného, na ktoré v čase nehody nebolo uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Zvyšok žalovanej sumy vo výške 2.100 EUR žalobca uhradil poškodenému 5.9.2023 za preplatenie náhradného vozidla.

4. Proti vydanému platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote odpor. Tvrdil, že auto v čase nehody bolo povinne zmluvne poistené. Žalovaný v duplike spochybnil aj výšku škody, ktorá

je podľa neho neprimeraná a nedostatočne preukázaná, keďže išlo len o škodovú udalosť, pri ktorej predpokladaná výška škody nepresiahne 4.000 EUR, podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Mal za to, že v čase škodovej udalosti bol poistený, o čom svedčí aj medzinárodná automatická poisťná karta (tzv. biela karta) vydaná poisťovňou s platnosťou od 6.6.2023 do 6.7.2023, ktorú predložil.

5. V deň škodovej udalosti došlo k spísaniu záznamu o nehode, ktorú obaja vodiči podpísali a uviedli v ňom ako vinníka nehody žalovaného. Žalovaný v zázname o dopravnej nehode uviedol poisťovňu Wüstenrot ako poisťovateľa zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou daného motorového vozidla.

6. Žalobca do konania predložil doklad o tom, že všetky poisťovne pôsobiace na trhu v SR dotazoval 10.8.2023 a všetky oznámili, že poistenie na dané vozidlo neevídujú. Wüstenrot poisťovňa a. s. predložila žalovanému elektronicky návrh na uzavretie poisťnej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX na povinné zmluvné poistenie motorového vozidla s EČ D. XXX E., v ktorom je ako poistník uvedený žalovaný. Podľa návrhu začiatok poistenia bol 6.6.2023, poisťné bolo ročné vo výške 232,96 EUR s polročnými splátkami po 116,48 EUR s tým, že splatnosť prvého poisťného bola stanovená do 15 dní odo dňa platnosti návrhu poisťnej zmluvy, t. j. do 21.6.2023. Splatenosť následného poisťného bola stanovená vždy 6.6. a 6.12. kalendárneho roka. V návrhu sa konštatuje, že návrh poisťovateľa nadobudol platnosť 6.6.2023. Zvýrazneným písmom je následne uvedené, že poistník prijatím návrhu na uzavretie poisťnej zmluvy (zaplatením poisťného alebo prvej splátky poisťného) potvrdzuje konkrétne oboznámenia sa s rôznymi skutočnosťami. Žalovaný však prvú splátku poisťného zaplatil až 28.6.2023, teda v deň škodovej udalosti, a to cez internet banking a ako uviedol, až po škodovej udalosti.

7. Listom zo dňa 27.6.2023 Wüstenrot poisťovňa a. s. oznámila žalovanému, že k uzavretiu poisťnej zmluvy ohľadom jeho motorového vozidla nedošlo, keďže splátka poisťného nebola zaplatená v lehote uvedenej v návrhu poisťnej zmluvy, ktorý bol žalovanému predložený prostredníctvom internetu. Vo všeobecných poisťných podmienkach pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Wüstenrot poisťovne, a to konkrétne článku 5 bodu 5 poisťná zmluva je uzatvorená na diaľku, ak je návrh poisťovne na uzatvorenie zmluvy akceptovaný zaplatením poisťného vo výške uvedenej v tomto návrhu a v lehote jeho splatnosti.

8. V danom spore bolo potrebné predovšetkým zistiť, či v čase predmetnej škodovej udalosti zo dňa 28.6.2023 bolo motorové vozidlo žalovaného poistené povinným zmluvným poistením. Z návrhu poisťnej zmluvy predkladanej zo strany Wüstenrot poisťovne pritom jasne vyplýva, že k uzavretiu poisťnej zmluvy dôjde len v prípade, ak žalovaný v stanovenej lehote, t. j. do 21.6.2023 zaplatí prvú splátku poisťného. K tomu však nepochybne nedošlo, sám žalovaný predložil doklad o tom, že prvú splátku poisťného zaplatil až 28.6.2023. Úvahy žalovaného o vzniku poisťnej zmluvy súd považuje za nesprávne, v rozpore nielen s návrhom poisťnej zmluvy, ale aj zákonom. Aj keď poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je upravené v špeciálnom právnom predpise, t. j. v zákone o PZP, pre vznik poisťnej zmluvy je potrebné aplikovať všeobecný právny predpis, ktorým je Občiansky zákonník. V ňom uzavretie poisťnej zmluvy je upravené v § 792 Občianskeho zákonníka.

9. Podľa § 792 ods. 1 Občianskeho zákonníka na uzavretie poisťnej zmluvy je potrebné, aby bol návrh prijatý v lehote, ktorú určil navrhovateľ, a ak ju neurčil, do jedného mesiaca odo dňa, keď druhý účastník návrh dostal. Poisťná zmluva je uzavretá okamihom, keď navrhovateľ dostane oznámenie o prijatí svojho návrhu. Podľa § 792 ods. 2 Občianskeho zákonníka návrh poistiteľa možno prijať tiež zaplatením poisťného vo výške uvedenej v návrhu, ak sa tak stane v lehote podľa odseku 1; poisťná zmluva je v takom prípade uzavretá, len čo bolo poisťné zaplatené. V danom prípade poisťovňa v návrhu poisťnej zmluvy určila lehotu na prijatie návrhu do 21.6.2023, a to zaplatením poisťného, teda prvej splátky k tomuto dňu. Súd podotkol, že išlo o zmluvu uzavretú na diaľku. K uzavretiu poisťnej zmluvy by v tomto prípade došlo len vtedy, ak by žalovaný zaplatil prvú splátku poisťného do 21.6.2023. Keďže tomu tak nebolo, poisťná zmluva uzavretá nebola.

10. S poukazom na relevantné zákonné ustanovenia žalobca poskytol poškodenému poisťné plnenie za škodu, ktorú mu spôsobil žalovaný svojim motorovým vozidlom, ktoré nemá poistené povinným zmluvným poistením. Následne žalobca oprávnene uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu vyplateného poisťného plnenia, a to s poukazom na § 24 ods. 7 citovaného zákona, podľa ktorého

kancelária má právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa odseku 2 písm. a), b), f) a g), na náhradu toho, čo za neho plnila. Kancelária má právo proti poisťovateľovi na náhradu toho, čo plnila za poisteného podľa odseku 2 písm. c) a podľa § 24a ods. 1 písm. a). Kancelária je povinná požadovať od príslušnej kancelárie poisťovateľov náhradu toho, čo plnila poškodenému podľa odseku 2 písm. e). Ako vyplýva z citovaného zákonného ustanovenia zákon pri ňom nepripúšťa možnosť zníženia tejto náhrady, na rozdiel od inej situácie, ktorá je upravená v § 12 toho istého zákona, podľa ktorého poisťovateľ má proti poisťníkovi alebo poistenému pri určitých zákonom stanovených prípadoch nárok na náhradu poistného plnenia buď celého alebo jeho časti, keďže tak je to výslovne uvedené v citovanom zákonom ustanovení. Práve takéto prípady riešil Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach, na ktoré poukázal žalovaný a podľa ktorých o znížení tejto náhrady môže rozhodnúť aj súd, a nie len poisťovateľ. Podstatné je však to, že § 12 zákona o PZP sa vzťahuje na prípady platnej poistnej zmluvy v čase škodovej udalosti. V tomto spore ide o iný prípad, keďže poistenie nevzniklo a platí preto iná právna úprava (§ 24 ods. 7 zákona o PZP) neumožňujúca zníženie náhrady, čo zrejme súvisí aj s tým, z akých prostriedkov sa vytvára poistný garančný fond (§ 24 ods. 1), z ktorého žalobca vypláca poistné plnenie. Preto závery vyplývajúce z rozhodnutí Ústavného súdu SR, na ktoré sa odvolával žalovaný, sú pre tento spor nepoužiteľné.

11. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň súd konštatoval, že nezistil žiadne dôvody pre aplikáciu § 257 CSP.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v celom rozsahu zrušil, žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu náhradu trov konania.

13. Žalovaný v odvolaní namietal, že rozhodnutie je nezákonné, svojvoľné a nereflektujúce objektívne okolnosti konkrétneho prípadu a že konajúci súd sa odklonil od rozhodovacej praxe súdov a nesprávne reflektoval existujúcu judikatúru. Poukázal na to, že regresná náhrada má plniť výchovný, a nie likvidačný účel. Primeranosť tejto náhrady je potrebné posudzovať z hľadiska jej výšky, okolností, za ktorých vznikla škoda a posúdením osobných, zárobkových a majetkových pomerov. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/3/2021 a tiež na jeho rozhodnutia sp. zn. 6Co/28/2017 a sp. zn. 11Co/51/2013.

14. Okrem toho žalovaný namietal, že na poistný zmluvný vzťah by sa v tomto konaní malo nazerať ako na spotrebiteľský a chrániť žalovaného ako tzv. slabšiu zmluvnú stranu. Poukázal aj na skutočnosť, že vzhľadom na vyhodnotenie situácie ako „škodovej udalosti“, je predpokladaný zákonný rozsah škôd do sumy 3.990 EUR. Preto výšku nároku žalobcu považoval za neprimerane vysokú. Tiež namietal neprimeranú výšku faktúry za požičanie auta poškodenému.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a násl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanými nesprávnymi skutkovými zisteniami, nesprávnym právnym posúdením veci a inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd teda skúmal, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí

byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

18. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a len na jeho doplnenie a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného uvádza nasledovné:

19. Predmetom prejednávanej veci je zaplatenie sumy 9.462 EUR s príslušenstvom z dôvodu, že žalovaný spôsobil škodovú udalosť v čase, keď nemal uzavreté povinné zmluvné poistenie. Preto žalobca poskytol za žalovaného plnenie z poistného garančného fondu podľa § 24 ods. 7 zákona o PZP v prospech poškodenej osoby v sume 9.462 EUR. Žalobca teda žiada od žalovaného uhradiť regresnú náhradu v plnej výške.

20. Podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, Kancelária poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá osoba bez poistenia zodpovednosti.

21. Ako vyplynulo z dokazovania pred súdom prvej inštancie, žalovaný mal v úmysle uzatvoriť poistnú zmluvu s poisťovňou Wüstenrot na základe formulára vyplneného na ich webovej stránke dňa 6.6.2023. Vo všeobecných poistných podmienkach bola ako podmienka vzniku danej poistnej zmluvy uvedená úhrada časti ročného poistného najneskôr do 15 dní, teda do 21.6. Toto poistné však žalovaný nezaplatil, a preto považuje odvolací súd za opodstatnený záver prvoinštančného súdu o tom, že daná poistná zmluva nevznikla, a teda na motorové vozidlo žalovaného v čase škodovej udalosti dňa 28.8.2023 nebolo uzatvorené žiadne poistenie zodpovednosti za škodu pri prevádzke motorového vozidla.

22. V súvislosti s námietkou žalovaného, že na daný vzťah je potrebné nazerať ako na vzťah spotrebiteľský, odvolací súd uvádza, že pri poistnej zmluve za obvyklých podmienok a v prípade jej platného uzatvorenia, má vzťah medzi poisťovateľom a poisteným spotrebiteľský charakter. Vzťah medzi stranami sporu však taký charakter nemá, pretože dôsledkom nezaplatenia splátky poistného v dohodnutom čase, poistný vzťah nevznikol, čo znamená, že nemohol vzniknúť ani spotrebiteľský právny vzťah. Okrem toho predmetom sporu nie je poistné plnenie, ale regresný nárok za vyplatenú náhradu škody z dôvodu, že v čase škodovej udalosti nebolo motorové vozidlo žalovaného povinne zmluvne poistené. Ak by poistenie zodpovednosti bolo platne uzavreté, škodu za žalovaného by poškodenému plnila priamo poisťovňa, u ktorej by bolo poistenie uzavreté.

23. Podľa § 20 ods. 1 zákona o PZP bola zriadená Kancelária ako právnická osoba, ktorá okrem iného poskytuje z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu. Účelom vytvorenia poistného garančného fondu je, aby aj v tých prípadoch, ktoré sú taxatívne vymenované v § 24 ods. 2 tohto zákona, bolo poškodenému zabezpečené poskytnutie plnenia za škodu, na ktorú má poškodený právo za rovnakých podmienok, za akých by mohol uplatniť nárok na náhradu škody proti poisťovateľovi. Jedným z nich je aj prípad, keď motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda, nie je v čase škodovej udalosti poistené. Kancelária tu poskytuje plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla namiesto osoby, ktorá za túto škodu zodpovedá.

24. V ustanovení § 24 ods. 7 citovaného zákona je upravené právo Kancelárie na náhradu vyplatených plnení z poistného garančného fondu za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Okruh osôb, proti ktorým má Kancelária tzv. postihové právo, je upravený rôzne, v závislosti od toho, aký je status vozidla, ktorého prevádzkou bola škoda spôsobená.

25. Právo Slovenskej kancelárie poisťovateľov proti tomu, kto zodpovedá za škodu na náhradu toho, čo za neho plnila (§ 24 ods. 7 citovaného zákona) je regresným právom, a nie právom na náhradu škody (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/284/2010).

26. V konaní bolo preukázané, že dňa 24.08.2023 žalobca poskytol poškodenému subjektu škodovej udalosti zo dňa 28.06.2023 z poistného garančného fondu poistné plnenie vo výške 7.163 EUR a zároveň vyplatil spoluúčasť poškodenému vo výške 199 EUR. Následne dňa 02.08.2023 požiadal poškodený

taktiež o preplatenie náhradného vozidla ktoré si prenajal od spoločnosti KicmeN s. r. o. na základe faktúry vo výške 2.100 EUR, ktorú mu žalobca preplatil dňa 05.09.2023. Žalobca teda vo vzťahu k žalovanému požaduje náhradu poistného plnenia v plnej výške. V priebehu konania žalovaný vo vyjadreniach síce namietal výšku škody, ale bez poskytnutia vlastných tvrdení, čo súd prvej inštancie vyhodnotil ako neúčinné. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie uvedené v bode 18. rozsudku, keď žalovaný na otázku súdu, či namieta výšku škody 9.462 EUR, uviedol, že nie, ale požiadal o povolenie splácať dlh v mesačných splátkach. Vo vyjadreniach síce namietal výšku škody, ale bez poskytnutia vlastných tvrdení, čo súd prvej inštancie vyhodnotil ako neúčinné.

27. Vzhľadom k vyššie uvedenému považuje odvolací súd námietku odvolateľa týkajúcu sa výšky škody pri škodovej udalosti, za nedôvodnú. Totiž žalovaný pred súdom prvej inštancie spochybňoval výšku škody, ale len so strohým konštatovaním o jej neprímeranosti. Žalovaný nijako nekonkretizoval, v čom táto neprímeranosť spočíva a s čím konkrétne nesúhlasí, či sa jedná o vyčíslenie nákladov na opravu vozidla alebo výšku faktúry za prenájom náhradného motorového vozidla a v akom rozsahu. Žalovaný tak neuniesol dôkazné bremeno už pred súdom prvej inštancie, a preto aj odvolací súd považuje skutočnosti týkajúce sa výšky škody za nesporné.

28. V odvolaní odvolateľ namietal výšku prenájmu náhradného motorového vozidla, ktorého preplatenie si poškodený uplatnil, keďže v písomnom vyhotovení rozsudku sa uvádza suma 5 EUR za deň a dĺžka prenájmu 35 dní. Tu je potrebné zdôrazniť, že ide výlučne o chybu v písomnom vyhotovení rozsudku, nakoľko výpočet je prevedený správne. Suma za vypožičanie motorového vozidla bez DPH mala byť uvedená sumou 50 EUR na deň, keďže takáto suma bola uvedená aj v priloženej faktúre vystavenej spoločnosťou KicmeN s. r. o. Z toho vyplýva, že výpočet celkovej sumy 2.100 EUR za prenájom vozidla je správny [(50 EUR x 35) + 350 EUR (DPH) = 2.100 EUR].

29. Odvolateľ zároveň tvrdil, že vymáhanú spoluúčasť poškodenému vyplatil dňa 29.06.2023, teda deň po tom, ako nastala spomínaná škodová udalosť. Žalovaný však uvedené tvrdenie nepredostrel pre súdom prvej inštancie. Žalovaný tak mohol urobiť v odpore, v duplike a taktiež na pojednávaní pred súdom prvej inštancie. Toto tvrdenie je novotou, na ktorú odvolací súd pre nesplnenie podmienok v § 366 CSP nemôže prihliadať, pretože žalovaný tak mohol postupovať už pred súdom prvej inštancie.

30. K námietke odvolateľa o tom, že súd prvej inštancie nerešpektoval rozhodnutia vyšších súdnych autorít pri posudzovaní primeranosti priznanej regresnej náhrady, odvolací súd poukazuje na aktuálnejšie rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 585/2023 zo dňa 09.11.2023, v ktorom podrobil prieskumu rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/2/2021 zo dňa 30.01.2023 so záverom o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR okrem iného vyplýva: „18. V ustanovení § 12 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. je upravené postihové právo poisťovateľa voči poisťníkovi, resp. poistenému ako tradičný a najdôležitejší právny prostriedok, pomocou ktorého sa sprítomňuje zodpovednosť za škodu v poistení. Predmetný nárok na náhradu poistného plnenia nemá charakter nároku na náhradu škody a vzniká vždy v nadväznosti na porušenie konkrétnych právnych povinností zo strany poisteného rôznej závažnosti. Zákon pritom dáva na úvahu poisťovateľa, či postih (regres) uplatní v plnej výške súm vyplatených poškodenému alebo len sčasti. Výška požadovanej náhrady poistného plnenia alebo jeho časti, na ktorú vznikne poisťovateľovi nárok, je pritom limitovaná iba požiadavkou vyplývajúcou z § 12 ods. 3 predmetného zákona, to znamená, že nesmie presahovať úhrn poistných plnení vyplatených poisťovateľom z dôvodu poistnej udalosti (bližšie pozri napr. Fekete, I. Komentár zákona č. 381/2001 Z. z. Zákon o povinnom zmluvnom poistení pri prevádzke motorového vozidla, dostupný na www.epi.sk). 19. Z napísaného tak vyplýva, že ak najvyšší súd zotrval pri riešení nastolenej otázky posúdenia primeranosti regresnej náhrady na právnom závere vyslovenom v jeho skoršej judikatúre (zmienený rozsudok sp. zn. R 64/2020), ktorého ústavná udržateľnosť bola navyše potvrdená aj ústavným súdom, nie je dôvodné ani v tomto prípade uvažovať o uplatnení kasačnej právomoci ústavného súdu. Pokiaľ ide o nález iného senátu ústavného súdu, konkrétne č. k. III. ÚS 90/2021 z 30. novembra 2021, je potrebné súhlasiť so sťažovateľkou, že v ňom je prezentovaný odlišný názor, podľa ktorého nie je spravodlivý taký výklad § 12 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý by súdu neumožňoval preskúmať správnosť postupu poisťovateľa pri určení výšky regresnej náhrady. Samotný ústavný súd už viackrát judikoval, že k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95), ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Opakovane pritom zdôrazňuje, že odlišná

rozhodovacia činnosť všeobecných súdov v identických, resp. obdobných prípadoch je bez toho, aby sa dala rozumne odôvodniť, nepochybne nežiaduca. Je preto prirodzené, že ústavný súd ako autor formulovaných právnych názorov ich má i sám ako orgán ochrany ústavnosti rešpektovať. Aj s ohľadom na dosiaľ uvedené považuje I. senát ústavného súdu predmetný záver obsiahnutý v náleze sp. zn. III. ÚS 90/2021 za ojedinelý, ktorý sa ani náznakom nevysporiadava a nereflektuje predchádzajúce judikatúrne závery najvyššieho súdu a ústavného súdu a k svojmu odklonu v tejto otázke neposkytuje žiadne vysvetlenie.“ V danom prípade najvyšší súdny orgán ochrany ústavnosti reagoval na možnosť poisťovateľa rozhodnúť sa, či postih (regres) uplatní v plnej výške súm vyplatených poškodenému alebo len sčasti, čo mu umožňuje § 12 ods. 1 zákona o PZP. Zároveň sa vyjadril k tomu, či takéto oprávnenie prináleží aj súdu. S poukazom na judikát Najvyššieho súdu SR č. R 64/2020 uzavrel, že právo patrí len poisťovni a skoršie rozhodnutie Ústavného súdu SR tvrdiace opak, označil za ojedinelé v rámci ustálenej rozhodovacej praxe.

31. V prejednávanej veci ide o právo postihu žalobcu v zmysle § 24 ods. 7 zákona o PZP, podľa ktorého má žalobca proti tomu, kto zodpovedá za škodu, právo na náhradu toho, čo za neho plnil. Z tohto zákonného ustanovenia ani nevyplýva úvaha o čiastočnom uplatnení práva postihu. Správne potom súd prvej inštancie uzavrel, že nie je v jeho právomoci túto regresnú náhradu znížiť, keďže právna norma kritérium primeranosti regresnej náhrady nezohľadňuje. Tu nejde o náhradu škody a eventuálne moderačné právo súdu. Okrem toho žalovaný nepreukázal a netvrdil žiadne skutočnosti v kontexte svojich majetkových a zárobkových pomerov vo vzťahu k výške uplatnenej regresnej náhrady.

32. Pretože žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti v odvolaní, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní nebol žalovaný úspešný, a preto mu náhrada trov nepatrí. Inak úspešnému žalobcovi žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, nakoľko k podanému odvolaniu sa nevyjadril. Preto súd stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizovanej podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).